

Arrest

nr. 292 341 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DEWIT
Albert Leemansplein 20
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 12 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

Gelet op de pleitnota van 1 juni 2023, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 8 september 2013 België te zijn binnengekomen en hier sedertdien te verblijven.

1.2. Op 28 januari 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dit verzoek kennelijk ongegrond.

1.3. Op 22 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : [D.]

voornaam : [E.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats [...]

nationaliteit : Filipijnen

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2,

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar zonder geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.05/04/2022) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.05/04/2022) dat een zus in Duitsland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerder-jarige broers en zussen onderling, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de "verdedigingsrechten als principe van Europees recht", van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

"1.

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder gehoord te hebben of de mogelijkheid overlaten aan verzoekende partij om haar opmerkingen te maken op een nuttige manier.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om verzoekende partij te ondervragen voor het nemen van de zo'n beslissing.

Terwijl het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt aan het Bestuur op om zijn beslissing met zorg te nemen.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd in de zin van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikel en 1 t/m 3 van de Wet van 29/7/1991.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat de 'terugkeerrichtlijn' (2008/1 15/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus vormt BGV een toepassing van de richtlijn terugkeer en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Voort verklaart artikel 6 van deze richtlijn dat de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel, zoals de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

"Un tel droit fait on revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50)." (RvV arrest n° 134.804 van 9 december 2014).

(Vrije vertaling :

"Een dergelijk recht maakt daarentegen onlosmakelijk deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, een algemeen beginsel van het recht van de Unie. Het recht om te worden gehoord garandeert eenieder de mogelijkheid om zijn standpunt tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van enig besluit dat zijn belangen kan schaden, op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken (§§ 45 en 46), en preciseert evenwel dat "de verplichting om de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk aantasten, te eerbiedigen, dus in beginsel

rust op de overheidsdiensten van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie vallen" (§ 50).)

Zoals voornoemd herhaald, BGV:

- Vormt wel een toepassing van het Europees recht,
 - Vormt een beslissing die de belangen van verzoekende partij, meer dan aanzienlijk beïnvloedt
- Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van het verdedigingsrecht, ten voile van toepassing in dergelijk geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voornoemde arrest door de Raad van State werd bevestigd (arrest 233.257 van 15 december 2015), die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten voile deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moeten toegepast worden.

In casu moet het vastgesteld worden dat verzoekster niet is gehoord door de verwerende partij.

Immers heeft ze niets gekregen en bijgevolg kon verzoekster verschillende informatie niet maken gelden. Verzoekster is sinds 2013 ononderbroken in België en is sinds haar aankomst in België officieus aan het werken als poetsvrouw (housekeeper en nanny). Verzoekster heeft tijdens haar asielprocedure zelfs een arbeidscontract ondertekend waarbij ze 37,5uur /week poetst.

De werkgever is [A.A.H.]

Immers is verzoekster 10 jaar in België en is sterk geïntegreerd. Verzoekster heeft Franse lessen gevolgd. Verzoekster voegt verschillende aanbevelingsbrieven aan haar verzoekschrift.

Daarnaast heeft verzoekster medische problemen waarbij ze dringende medische hulp vroeg van OCMW in 2016 voor haar operatie. (zie bijlage 5). De dringende medische hulp is steeds verlengd door de OCMW. Dergelijke elementen zijn zo belangrijk ten aanzien van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in de mate dat deze bepaling het Bestuur oplegt om met het belang van de verzoekende partij rekening te houden wanneer het Bestuur een verwijderingsmaatregel neemt.

Er is bijgevolg een schending van het hoorrecht en van de verdedigingsrechten.

Dezelfde vaststellingen stellen ook vast dat er een schending is van het behoorlijk bestuur en meer specifiek het zorgvuldigheidsprincipe.

Immers legt dit laatstgenoemde principe het Bestuur op om zijn handelingen met zorg voor te bereiden.

In casu moeten we vaststellen dat dit niet geval is.

Immers heeft het Bestuur een beslissing genomen zonder effectief gehoren aan de verzoekende partij te geven.

De verzoekster is niet op een nuttige manier gehoord.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing niet met zorg voorbereid en bijgevolg is het behoorlijk bestuur geschonden.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens een overtreding van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 3 van de Wet van 29/7/1991.

Immers leggen deze artikelen aan het Bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren zowel op feitelijk vlak als op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuur autoriteit niet met allé elementen van het dossier rekening gehouden, het zorgvuldigheidsprincipe is geschonden en bijgevolg niet adequaat gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de Vreemdelingenwet en de Wet van 29/7/1991, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden,

2.

Dienst Vreemdelingenzaken neemt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de verschillende elementen van het dossier.

Dat het Bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt het Bestuur op om met allé elementen van het dossier rekening te houden.

Dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan het Bestuur oplegt om een analyse van de privé- en familielevens te maken voor het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van EU-Handvest.

Verzoekster leeft al 10 jaar in België. Ze heeft weliswaar geen kinderen in België of familieleden maar ze heeft een hele sociale netwerk. Ze werkt in België, ze heeft Franse lessen gevolgd en heeft medische opvolging in België.

Echter zijn dergelijke elementen niet in aanmerking genomen door DVZ toen het Bestuur zijn beslissing heeft genomen.

Dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd en dat er een schending is van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t/m 3 van de Wet van 29/7/1991.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat: "Bi/ het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In het huidige geval meet het vastgesteld worden dat er geen concreet examen van het gezinsleven, de medische toestand van de verzoekende partij en haar lange verblijf is gebeurd, terwijl die examen voorgelegd is door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de beslissing moet vernietigd worden.

Dergelijke vaststellingen leiden ook tot een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van EU-Handvest.

Immers moet het herhaald worden dat deze artikelen de privé- en familielevens beschermen.

De EVRM heeft een ruime interpretatie gegeven tot de notie van privé- en familielevens.

De bestreden beslissing maakt geen analyse van de situatie van verzoekster en schendt het Bestuur hiermee het artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van EU-Handvest.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

3.

De maatregel voorziet een termijn van 6 dagen om het grondgebied te verlaten.

Terwijl het Bestuur deze termijn niet motiveert.

Dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en dat er een schending is van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 t/m 3 van de Wet van 29/7/1991.

Dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ook geschonden is door de bestreden beslissing.

Het Bestuur verwijst naar artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet om te beslissen dat verzoekster alleen maar 6 dagen heeft om België te verlaten.

Deze bepaling voorziet een mogelijkheid voor het Bestuur om een verkortere termijn te voorzien in de verschillende gevallen.

De wet is duidelijk, het gaat over een mogelijkheid en geen verplichting, het principe is dat de termijn van 30 dagen is.

In dergelijke geval betekent het dat het Bestuur een bijzondere motiveringsplicht heeft.

In huidig geval moet het vaststellen dat het Bestuur deze bijzondere motiveringsplicht niet gerespecteerd heeft.

Immers verwijst de bestreden beslissing alleen maar naar de beslissing van het CGVS maar legt niet uit waarom de verkortere termijn gekozen was.

In dergelijke geval is er geen bijzondere motivering en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is geschonden."

2.2. In haar pleitnota brengt verzoekster nog volgende repliek op de nota met opmerkingen naar voor:

"Verwerende partij voert ten onrechte aan dat het verzoekschrift onontvankelijk is. Verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen een zeer uitgebreid theoretische uiteenzetting zonder het effectief toe te passen op het dossier.

Zo vermeldt verwerende partij in haar nota dat verzoekende partij enkel met losse beweringen komt. Terwijl verzoekende partij in haar verzoekschrift verschillende stukken heeft toegevoegd, met name:

1. Bestreden beslissing dd. 22/3/2023

2. Arbeidsovereenkomst met werkgever [A.A.H.]

3. Attest Franse lessen,

4. Aanbevelingsbrieven (2),

5. Medische documenten,

6. Attesten van OCMW betreffende dringende medische hulp

Verwerende partij rept geen woord over deze toegevoegde stukken. Dat het Bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt het Bestuur op om met allé elementen van het dossier rekening te houden.

Uit de nota van verwerende partij leiden we af dat het bestuur zelfs in hoger beroep geen rekening houdt met de neergelegde stukken on zeer onzorgvuldig te werk gaat.

Verwerende partij hamert op het precair verblijf van verzoekende partij en laat hierdoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet buiten beschouwing.

Terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat:

[...]

In het huidige geval moet het vastgesteld worden dat er geen concrete examen van het gezinsleven, de medische toestand van de verzoekende partij en haar lange verblijf is gebeurd, terwijl die examen voorgelegd is door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft ondertussen een 9bis aanvraag ingediend bij de Stad Brussel (zie bijlage 1).

Waar verwerende partij verwijst naar arresten van Uw Raad, wenst verzoekende partij op te merken dat verweerder niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de beslissing moet vernietigd worden.

Dergelijke vaststellingen leiden ook tot een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van EU-Handvest.”

2.3. In eerste instantie betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van haar rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht. Zij voert aan dat zij, indien zij zou zijn gehoord voor de afgifte van het bestreden bevel, nuttige gegevens had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de genomen beslissing. Met name stelt ze te hebben kunnen wijzen op haar ononderbroken verblijf in België sinds 2013, haar officiële tewerkstelling als poetsvrouw, haar sterke integratie, de door haar gevolgde Franse taallessen en medische problemen waarvoor ze is gerechtigd op dringende medische hulp van het OCMW. Zij benadrukt dat deze elementen overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in rekening hadden moeten worden gebracht. Hieruit volgt volgens verzoekster ook een schending van het zorg-vuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht. Verzoekster is nog van mening dat haar recht op eerbiediging van een gezins- of privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest werd miskend.

In tweede instantie voert verzoekster aan dat onterecht niet wordt gemotiveerd waarom zij slechts een termijn krijgt van zes dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is van mening dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt miskend, nu in beginsel een termijn van 30 dagen dient te worden toegekend en in § 3 van deze bepaling enkel een mogelijkheid en geen verplichting tot het bepalen van een kortere termijn is voorzien, zodat een bijzondere motivering zich opdrong.

2.4. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet. Er wordt verder gemotiveerd dat de commissaris-generaal op 8 juni 2022 verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond heeft verklaard op grond van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekster in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt gepreciseerd dat zij in het bezit is van een geldig paspoort, evenwel zonder een geldig visum. Verweerder houdt verder uitdrukkelijk rekening met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat verzoekster verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere Lidstaat van de Europese Unie verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Nog wijst hij er op dat verzoekster weliswaar een zus in Duitsland heeft, maar deze persoon niet tot haar gezinskern behoort, nu er geen bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Ten slotte stelt hij vast dat er geen medische elementen in het dossier aanwezig zijn en verzoekster geen medische attesten heeft voorgelegd.

In zoverre verzoekster, met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, betoogt dat de motivering niet afdoende is nu haar privéleven niet wordt betrokken, stelde de Raad allereerst vast dat voormeld wetsartikel niet oplegt om rekening te houden met het privéleven, enkel met het gezins- of familieleven. Met verwijzing naar de verdere bespreking van het middel wijst de Raad er nog op dat verzoekster er niet in slaagt een concreet privéleven in België aannemelijk te maken dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zodat ook niet valt in te zien dat enige motivering ter zake zich opdrong. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat er sprake is van concrete en actuele gezondheidsproblemen die een nadere motivering vereisten. Ook op dit punt wordt verwezen naar de verdere bespreking.

Daarnaast verwijst verweerder in de bestreden beslissing naar artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard op grond van artikel 57/6/1, § 2 van de voormelde wet, om een termijn van zes dagen op te leggen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster houdt dus onterecht voor dat niet is gemotiveerd waarom een verminderde termijn van zes dagen is bepaald. Met haar betoog gaat zij er verder aan voorbij dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend. Uit de verdere bespreking zal trouwens nog blijken dat verzoekster niet (langer) doet blijken van een voldoende belang bij haar kritiek tegen de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Het eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat, op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel, de commissaris-generaal had beslist om verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond te verklaren. Verder is het evenmin betwist dat verzoekster niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat zij in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum.

In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten.

2.7. Verzoekster betoogt in eerste instantie dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van haar rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het is niet betwist dat het hoorrecht gold bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het is ook niet betwist dat verzoekster, nadat zij weliswaar is gehoord in het kader van haar procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming, niet nog eens afzonderlijk werd gehoord in het kader van de terugkeerprocedure.

De Raad wijst er evenwel op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas kan leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verzoekster stelt in dit verband dat zij, indien nog gehoord specifiek wat betreft de terugkeerprocedure, had kunnen wijzen op een beschermenswaardig privéleven onder artikel 8 van het EVRM en op haar gezondheidstoestand. Zij is van oordeel dat deze elementen, gelet op voormeld verdragsartikel en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, tot een andere uitkomst hadden kunnen leiden.

2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op basis van de hem gekend zijnde gegevens een beoordeling doorvoerde inzake het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Hij stelde vast dat verzoekster geen minderjarige kinderen heeft op het grondgebied van de Europese Unie en evenmin een beschermenswaardig gezins- of familieleven. Nog stelde hij vast dat er geen

medische elementen zitten vervat in het dossier van verzoekster en zij geen medische attesten heeft voorgelegd.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, betreft het privéleven geen element waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening had moeten worden gehouden.

In zoverre zij verder betoogt dat zij, indien gehoord, alsnog had kunnen wijzen op gezondheids-problemen die in rekening hadden moeten worden gebracht, stelt de Raad vast dat verzoekster in dit verband aanhaalt dat zij in 2016 een operatie nodig had waarvoor zij dringende medische hulp vroeg aan het OCMW en dat deze *“dringende medische hulp”* steeds is verlengd. Zij legt bij haar verzoek-schrift enkele medische attesten uit 2016 voor, alsook enkele stukken waaruit blijkt dat de *“dringende medische hulp”* doorheen de jaren werd aangevraagd bij het OCMW.

Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat zij in 2016 een gynaecologische ingreep heeft ondergaan. Uit de latere aanvragen om dringende medische hulp aan het OCMW blijkt echter geenszins om welke gezondheidsproblemen het gaat. Bovendien is het meest recente stuk een aanvraag van 24 november 2021 waarin wordt gesteld dat de medische hulp bestaat uit consultaties en medicatie. De einddatum van deze aanvraag wordt bepaald op 24 februari 2022. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 22 maart 2023, meer dan één jaar na het meest recente stavingstuk. Verzoekster laat na om in het verzoekschrift concreet te verduidelijken waarom zij in de laatste jaren nog gebruik heeft gemaakt van de *“dringende medische hulp”* of welke gezondheidsproblemen zij momenteel nog ondervindt. De voorgelegde verklaring van haar huisarts van 21 februari 2022 maakt geen melding van actuele specifieke gezondheidsproblemen waarvoor zij nog een behandeling of specifieke zorgen zou behoeven of die haar zouden verhinderen te reizen. Gelet op deze vaststellingen, maakt verzoekster geen actuele gezondheidsproblemen aannemelijk waarmee verweerder rekening had moeten houden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel en die van aard zijn dat deze een invloed konden hebben gehad op de besluitvorming.

2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen kinderen of andere gezins- of familieleden heeft in België. Zij stelt wel sinds 2013 onafgebroken in België te verblijven, hier altijd officieus aan het werk te zijn geweest, zich sterk te hebben geïntegreerd en alhier een sociaal netwerk te hebben. Hieromtrent merkt zij nog op dat zij Franse lessen heeft gevolgd en medisch wordt opgevolgd in België. Verzoekster houdt aldus voor dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft, waarmee verweerder geen rekening heeft (kunnen) houden.

Verzoekster kan evenwel niet overtuigen dat de door haar opgebouwde sociale en economische relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Zij legt weliswaar een arbeidsovereenkomst afgesloten op 18 februari 2022 voor, maar sinds het negatief afsluiten van haar procedure voor internationale bescherming mag zij niet langer werken in België en blijkt ook niet dat zij nog arbeidsprestaties heeft geleverd. In zoverre verzoekster voorhoudt steeds officieus te hebben gewerkt in België, liggen hiervan geen concrete bewijzen voor. Nu geen actuele tewerkstelling of zelfs maar een concreet uitzicht op werk blijkt, kunnen geen actuele economische banden met België worden vastgesteld die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Verder legt verzoekster een stuk voor waaruit blijkt dat zij in het schooljaar 2018-2019 een cursus Frans heeft gevolgd, een aanbevelingsbrief van een echtpaar dat stelt met haar bevriend te zijn en ook stelt dat zij zich goed heeft geïntegreerd nu zij Franse taalles heeft gevolgd en is aangesloten bij een vakbond en een schrijven van haar huisarts die getuigt van haar goede persoonlijkheid en haar inzet om zich te integreren door onder meer de taal te leren. Nog wijst verzoekster erop medische hulp te hebben ontvangen van het OCMW. Hiermee kan zij evenwel nog niet overtuigen dat zij duurzame banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd die maken dat een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen. Verzoekster kan niet overtuigen dat zij

bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

In zoverre verzoekster in haar pleitnota nog stelt dat zij intussen, na de afgifte van het bestreden bevel, een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, kan ook niet worden ingezien hoe dit gegeven alsnog een beschermenswaardig privéleven aantoont.

Zelfs voor zover alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er bovendien op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval niet.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat zij, indien zij nog zou zijn gehoord aangaande de elementen inzake een mogelijk privéleven of haar gezondheidstoestand, nog elementen had kunnen aanbrengen die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg konden hebben. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster kan ook niet overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM.

2.11. Artikel 7 van het EU-Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het EU-Handvest worden aangenomen.

2.12. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aldus blijkt dat verweerder van de gewoonlijke termijn van 30 dagen kan afwijken in specifieke situaties. In casu wordt niet betwist dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd verklaard in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan niet blijken dat de bestreden beslissing waarbij verzoekster een termijn voor vrijwillig vertrek van zes dagen werd toegekend strijdig is met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt daarenboven niet dat verzoekster nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek ten aanzien van de termijn van zes dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet hoogstens een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dus slechts vaststellen dat de kritiek van verzoekster er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat verzoekster gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven.

2.13. Verzoekster toont ten slotte met haar uiteenzetting, en gelet op voorgaande bespreking, niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Een manifeste beoordelingsfout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS